

GROENLINKS AMERSFOORT MAGAZINE

1^E UITGAVE JUNI 2011

GESPREK AAN DE KEUKENTAFEL

IN DIT NUMMER O.A.:

WAAR ZIJN ZE GEBLEVEN? * AAN TAFEL BIJ HISKE LAND * COLUMNS * AGENDA

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord	P. 3
2. De man van people, planet & profit: Hans van der Kooi	P. 4
3. Nieuws van het bestuur	P. 6
4. Groenlinks of Linksgroen	P. 7
5. Van zeepkistjes naar sociale media	P. 7
6. Aan de keukentafel bij Hiske Land	P. 8
7. 100 woorden: Eerste Kamerverkiezingen	P. 11
8. Van de straat naar de staat: Henk Bouwmeester	P. 12
9. Achter de schermen: Sebastiaan van 't Erve	P. 14
10. ALV agenda	P. 15
11. Colofon	P. 15
Achterkant	P. 16

Hans:

‘We hebben in een kabinet niks te zoeken als de hypotheekrente onbespreekbaar blijft, dan zijn we stemvee voor kerncentralesen bankdirecteuren!’

Hiske:

‘We moeten ons te weer stellen tegen de Rupsjes Nooitgenoeg!’

Henk:

‘We belandden in de demonstratie aan de kop van de stoet achter een groot spandoek. De volgende dag stonden we met een foto op de voorpagina van de CPN-krant De Waarheid. Dat was het begin van een romance die nog een half jaar heeft geduurd.’

Sebastiaan:

‘Lintjes knippen en met je kop in de krant komen zijn niet de belangrijkste werkzaamheden van een wethouder.’

VOORWOORD

Een papieren blad in het digitale tijdperk. Waar is dat nu voor nodig ?

Toegegeven: we hebben een uitstekende plaatselijke- én landelijke digitale nieuwsbrief.

Voor wie dat wil is de informatie over fractie en afdeling snel voorhanden.

Toch bestaat er bij een aantal leden, om uiteenlopende reden, behoefte aan een papieren afdelingsblad.

Na een brainstorm met een paar bestuursleden en aspirant redactieleden is besloten om de proef op de som te nemen en twee proefexemplaren uit te brengen van een nieuw ledenblad.

Maar wij zijn slow, very slow....en komen maar twee keer per jaar uit om ons te nestelen op uw salon- of keukentafel tot u de tijd vindt om ons ter hand te nemen. Het heeft geen haast.

Wij willen vooral een blad zijn over de mensen in de afdeling en fractie van GroenLinks Amersfoort. Politieke dilemma's aankaarten om daarmee hart en ziel van onze afdeling te belichten.

We blikken terug en overdenken de plaatselijke politieke arena.....in relatie tot de wereld...

In december en juni kunt het blad in de bus verwachten.

Na de twee proefexemplaren sturen wij een enquête formulier en vragen u om respons.

Daarna besluiten we of een vervolg wenselijk is.

Nu de één na de andere bekende Nederlander zijn Facebook sluit om meer tijd voor zichzelf te hebben, gloort er voor ons weer licht aan de horizon.

Minder doen en meer zijn is een mooi taoïstisch principe, maar of de gemiddelde GroenLinkser in Amersfoort daar een boodschap aan heeft moet nog blijken.

Dit nummer is een eerste productie met de kenmerken van een slow tempo en een flinke dosis mens achter de politiek.

Met de fractie en de voorzitter was het moeilijk afspraken te maken want zij zijn ...druk, druk, druk...met de bezuinigingen. Aan haar keukentafel wisten we Hiske Land toch aan de praat te krijgen.

In de rubriek ‘Waar zijn ze gebleven’ blikt Hans van der Kooi terug op zijn raadslidmaatschap in 1994 en verdere loopbaan. Na jaren internationale ervaring noemde hij Nederland in een brief aan zijn werk ooit: ‘...zo aangeharkt als Spakenburg op zaterdag’.

De gastschrijver in dit nummer is ‘good old’ Henk Bouwmeester, hij laat zijn licht schijnen over het onderzoeksrapport 20 jaar GroenLinks Van de straat naar de staat? Hoe Groen en hoe Links wij zijn blijkt uit een snelle scan die Margriet maakte onder een aantal willekeurig gekozen mensen van de ledenlijst. Linda zocht uit waarover GroenLinks Amersfoort Twittert.

Tenslotte spreekt onze wethouder zijn achterban toe, blijft met beide benen op de grond en gunt ons een blik achter de schermen.

Veel leesplezier

Ans van Dijk

PS We stellen het op prijs om van u commentaar te ontvangen op het blad. Dat kan via : ansvandijk@groenlinksamersfoort.nl of per post aan redactie GroenLinks Amersfoort Magazine, p/a Groen Links secretariaat, Stadhuisplein 1, 3811 LM Amersfoort.

DE MAN VAN PEOPLE, PLANET & PROFIT

WAAR ZIJN ZE GEBLEVEN ?

Wat vinden GroenLinks leden in Amersfoort van actuele kwesties?

Een gesprek met Hans van der Kooi, raadslid van april 1994 tot april 1995. Hij stopte voortijdig door werk in het buitenland. Hans was in 1994 raadslid voor GroenLinks naast Ronald Vis (fvz), Roel Schulting en Loeki Zeijlemaker, toen de partij 10,5 % van de stemmen in de gemeente haalde.

Nu, zeventien jaar later, blikken we terug op zijn loopbaan, zijn visie op GroenLinks en zijn periode in de gemeenteraad. Hans behoort tot de oude PSP-aanhang en is weer lid geworden van GroenLinks. Hij zegt al snel: ‘ Maar ik ben en blijf een pacifist én historisch materialist, hoor! Je begrijpt dat Ineke van Gent, in de Kunduz discussie, mijn warme sympathie had, ook al heb ik respect voor de wijze waarop de fractie is omgegaan met de besluitvorming. Ik ben het er niet mee eens, maar de tijd dat je daarvoor je lidmaatschap opzegt ligt achter mij.’

Het gesprek waaiert uit van kleinstedelijke kwesties tot mondiale vraagstukken over ontwikkelingssamenwerking, oorlog en milieu. Hans: ‘Ik ben en blijf de overtuiging toegedaan dat het altijd gaat om een evenwicht tussen de drie P’s : People, Planet en Profit. Het is me destijds door ‘groene mensen’ niet in dank afgenomen dat ik ging adviseren bij een ontwikkelingproject voor de visserij in Mauretanië. Men verweet mij dat ik de ecologische gevolgen niet voldoende in de gaten hield. Nu ja, dat is een spagaat waar je vaak in zit. Er werd toen door de waddenclub gezegd: “Onze vogels moeten daar foerageren”, en dan zei ik : “ Maar mensen moeten ook eten. In Mauretanië is men voor 75- 80% van de eerste levensbehoefte afhankelijk van import. En waar verdienen ze hun geld mee ? Precies, met het exporteren van vis!”. Ziedaar het dilemma van een GroenLinkser die zijn socialistische achtergrond niet wil verloochenen.

Zijn huidige functie: Programmadirecteur (Ministerie Economische Zaken, Landbouw en Innovatie) van het deelprogramma Waddengebied voor het 2e Deltaplan. In grote lijnen behelst dat het maken van scenario's voor het Waddengebied in de komende eeuw. ‘ Moeten we de

dijken steeds verhogen of andere creatieve oplossingen bedenken?’

DE MAN VAN PEOPLE PLANET & PROFIT

We komen terug op drie P’s, de tegenstellingen tussen de sociale cultureel- economische situatie, de ecologische ontwikkeling en de veiligheid. Ik vraag of hij de politiek in zijn werk vaak tegenkomt: Hans ‘ Sterker nog, als ambtenaar wérk ik voor de politiek. Het ministerie van landbouw is natuurlijk een CDA bolwerk. Het is soms wel een worsteling. Tot dit kabinet aantrad heb ik eigenlijk nooit grote loyaliteitsproblemen gehad.....

De spagaat tussen ecologie en economie doet zich steeds voor. Je moet altijd kijken naar de drie P’s en ik vind dat er te weinig naar de Peoplekant wordt gekeken. Kijk naar de problematiek van de mosselen. Men kwam er achter dat als de mosselvisserij in de Wadden zou verdwijnen, er in Schouwen Duivendland 3000 mensen niets meer te verhapstukken hadden. De wetenschap heeft daar weinig oog voor omdat die gestuurd wordt door ecologie en economie. De politiek blijft in zijn afwegingen hangen.’

Zijn wij als GroenLinks te elitair ?

‘Het socialistische, oog hebben voor arm en rijk wordt minder. We zijn salonfähig geworden en gaan naar een

liberale opstelling waar het uiteindelijk over alles of niks en ieder voor zich gaat. Toch is de SP voor mij geen alternatief. Er is geen enkele partij die aansluit bij al mijn ideeën.’ Dat oude socialistische ideaal...de tijd van de grote ideologieën is toch passé ? Hans: ‘Maar met het vallen van de muur, zijn de tegenstellingen tussen arm en rijk toch niet verdwenen ? En de samenhang tussen uitingsvormen daarvan is toch ook gebleven? Twee grote problemen die nu spelen zijn de vergrijzing en het allochtonenprobleem. Die twee hangen met elkaar samen maar worden apart bekeken. Alles wordt kapot geanalyseerd en apart gezet, er is niet meer een groot geheel. In die oude stadswijken zijn arme oude autochtonen geconfronteerd met de komst van laagopgeleide jonge mensen uit andere culturen....’

Terug naar zijn studie, loopbaan en Afrika.

‘Van oorsprong ben ik civiel ingenieur en daarna ben ik politicologie gaan studeren. Het is grappig dat ik als 16 jarig jongetje naar de HTS ging omdat ik de Deltawerken zo interessant vond. De Zee-landbrug en de Haringvlietdam werden toen gebouwd. Ik had mij nooit voorgesteld dat ik ooit een van de programmadirecteuren zou worden voor het 2e deltaplan. Wat dat betreft komen al mijn deskundigheden en interesses hierin bij elkaar: natuur, milieu, omgaan met mensen.’ En jouw belangstelling voor Afrika ? ‘Mijn vrouw was verpleegkundige en werd maatschappelijk werker. Ik was civiel ingenieur en politicoloog.We waren jong en dachten daar moeten we iets meedoen. We zijn als vrijwilliger door SNV uitgezonden naar Kameroen (zucht diep over de recente berichten over de SNV). Hennie ging aan de slag in de moeder- en kindzorg en ik wierp me op de drinkwater- en de sanitaire voorzieningen. Ik heb ook nog drie en half jaar in Sjanghai gewoond, waar ik gedetacheerd werd als diplomaat/landbouwattaché.’

Hoe kijk je met zoveel internationale ervaring naar Nederland ?

‘Hier zijn mijn roots waar ik steeds naar terugkeer. Maar ik heb ooit een brief gestuurd naar mijn werk waarin ik schreef dat Nederland vergeleken met China één groot Spakenburg op zaterdag is : aangeharkt en netjes. Qua omvang is Nederland vergeleken met China niet veel groter dan Spakenburg ten opzichte van Nederland, en bovendien is Nederland verschrikkelijk aangeharkt. In die tijd woonden er in Sjanghai net zoveel mensen als in heel Nederland. Zo progressief zijn we nu ook weer niet. Links Nederland mocht wel jaren zijn ideeën spuien, pas de laatste tijd is daar verandering in gekomen door de komst van de PVV. Zij zijn de enige die tegen deelname in Kunduz zijn maar helaas om volstrekt andere redenen.’ Ja, laten we het eens over Kunduz hebben. Hans: ‘Vechten met wapens heeft nog nooit iets opgeleverd. Het lost niets op! Het levert uiteindelijk alleen maar verliezers op.’

GEEN APPS TE VINDEN OVER NATUUR EN MILIEU

Waar maak je landelijk en mondiaal zorgen over ? Wat zijn jouw thema’s ?

‘Ontwikkelingssamenwerking, milieu, natuur, verhouding arm – rijk , zijn mijn thema’s dat is in al die jaren niet veranderd. Nu weer die kernenergie discussie. Ik heb in 1975 voor Milieudefensie een artikel geschreven over de gevaren van kernenergie en de voordelen van zonne-energie. Van die duurzame energie is nog niets van terechtgekomen. Maar...ha-ha...gelukkig is dat door Wubbo Ockels overgenomen.....De afweging van gevaren van kernenergie en de verwerking van het afval en de afwenteling van de kosten blijven precies hetzelfde. Het is triest dat door de ramp in Japan het ineens weer op de agenda staat. Schokkend vind ik dat er bij de apps-shop voor mijn I-pad voor alle thema’s wat te vinden is behalve over het thema natuur& milieu. Met het aantreden van dit nieuwe kabinet wordt de ontwikkeling van de ecologische hoofdstructuur om zeep geholpen, en dat vind ik zeer bedenkelijk. Die structuur is zeer noodzakelijk willen we de delta leefbaar houden en zorgen dat de biodiversiteit op gebiedsniveau voldoende beschermd wordt.’

Jij bent in de gemeenteraad gekozen in 1994. Hoe kijk je daarop terug ?

‘Ik kijk met plezier terug ; helaas moest ik voortijdig stoppen door mijn baan in het buitenland. Ik herinner me de perikelen rond het Sportfondsenbad: een topsportlocatie moest in stand worden gehouden ten koste van basisvoorzieningen als instructiebaden. Wethouder Luchtenveld wilde allerlei diensten privatiseren en die moesten dan winst gaan maken. Ik heb hem eens geschetst dat we dan uiteindelijk naar de beurs moesten gaan. Luchtenveld zijn oogjes begonnen te glimmen en hij zei dat ik dat als GroenLinkser goed door had. Waarop ik antwoorde, dat ik precies had uitgelegd hoe het niet moest. Alles wat je aan dienstverlening doet als gemeente kost geld. Als je dat gaat organiseren om winst te maken en het uit de markt gaat halen, betalen wij dat ook. Op wat er met de winst gebeurt hebben we geen grip. Als de RABO het tennis sponsort of de ABN het hockey, hebben we daar niets over te zeggen maar het zijn wel onze centen - iedereen heeft minstens één bankrekening - om over de bonussen nog maar te zwijgen. Dat gedoe om die privatisering daar kan ik me nog druk om maken.

Als je ziet hoeveel er op de departementen (en bij gemeentes) wordt uitgegeven aan externe adviseurs, dan had dat geld beter gestopt kunnen worden in basisvoorzieningen. Het is altijd moeilijk om de vertaalslag te maken vanuit landelijk naar de lokale situatie. Het valt niet mee om mensen te vinden die een politieke functie willen vervullen en er ook geschikt voor zijn. Heb je hart voor de democratie dan moet je daar ook in investeren. Ik zou soms best terug in de politiek willen maar je bent

HANS VAN DER KOOL, EEN KORT CV

Hans komt op 20 januari 1948 gedecideerd als een wolk van een baby op deze aarde. Met een aantal, veelal verplichte, inleidende schermutselingen ging hij in 1964 naar de HTS om het weg- en waterbouwkunde vak te leren. Na het behalen van het diploma werkte hij daarin enige jaren, was actief voor milieudefensie en amnesty international, om vervolgens politicologie te gaan studeren. Een intermezzo in de ontwikkelingssamenwerking en een aantal jaren als huisvader (en bestuurslid van “de Schakel”) raakte hij verzeild bij het ministerie van buitenlandse zaken als bestuurskundige. In 1990 maakte hij de overstap naar het toenmalige ministerie van Landbouw, Natuur en Visserij om daar actief te zijn met een aantal verschillende dossiers: internationale milieuzaken, internationale voedingszaken, landbouwwattaché in China (Shanghai), diverse managementtaken bij onder meer de directie wetenschap en kennisoverdracht en na enkele projecten nu als programmadirecteur van het delta- deelprogramma Waddengebied. Hans is al meer dan 40 jaar gelukkig getrouwd met Henny, de vader van twee prachtige kinderen en de trotse pake van een prachtige kleindochter. Hij heeft gedecideerd besloten nog even te op deze wereld te blijven!

wel heel erg gebonden. Ik ben ooit assistent van een 2e kamerlid geweest en dat is een leeuwenkuil hoor. Dan valt het hier nog wel mee.’

WE HEBBEN IN EEN KABINET NIKS TE ZOEKEN ALS DE HYPOTHEEKRENTAFTREK AL ONBESPREEKBAAR BLIJFT; DAN ZIJN WE STEMVEE VOOR KERNCENTRALESEN BANKDIRECTEUREN !

Hoe zie je de toekomst van GroenLinks ?
‘Tja, die salonfähigheid maakt dat we toch minder Groen en minder Links en meer liberaal worden, daar ben ik niet altijd gelukkig mee.’

Hoe denk je over verantwoordelijkheid nemen ? Deelnemen aan een kabinet ?
‘Dan moet er wel wat te halen zijn op Links en Groen gebied. Vooral bij het verdelen van de lasten moeten de sterkste schouders de zwaarste lasten dragen... Als dat verwatert en de liberale kant op gaat hebben we weinig te winnen. Als we gaan deelnemen aan een kabinet en zelfs het afschaffen van de hypotheekrenteaftrek onbespreek-

baar is, dan hebben we daar niks te zoeken. Als we dat soort zaken niet binnenhalen zijn we stemvee voor kerncentralesen bankdirecteuren! Er moet nog steeds aandacht besteed worden aan de klassentegenstellingen die nu vaak ook langs etnische scheidslijnen lopen. De overheid is er om de zwakkeren te beschermen, de lasten moeten eerlijk worden verdeeld, het sociaal ideaal moet niet over boord worden gegooid. Door de privatisering gebeurt dat al.

De overheid is verantwoordelijk voor een goed natuur- en milieubeleid en de maatschappelijke organisaties zijn de ondersteuning daarvan, niet omgekeerd. Ook op plaatselijk niveau gaat het om de afweging tussen die drie P’s. De politiek is wel veel transparanter geworden, er is meer openheid gekomen. We zijn gedwongen om coalities te vormen maar alleen dan meedoen als er daadwerkelijk wat te halen is. De politiek is wel veel transparanter geworden, er is meer openheid gekomen. We zijn gedwongen om coalities te vormen maar alleen dan meedoen, als er daadwerkelijk wat te halen is.’

Ans van Dijk

NIEUWS VAN HET BESTUUR

De provinciale verkiezingen zijn weer achter de rug en we hebben een GroenLinks gedeputeerde, Mariëtte Pen-narts. Dit betekent dat ‘onze’ Mari Beks nu commissielid van de commissie milieu, mobiliteit en economie is. Een mooi resultaat. Voor het zomerreces zijn er nog twee leden-activiteiten. Op woensdag 15 juni is er een Ledenvergadering in de Observant. Meer details vind je op de laatste pagina. Op dinsdag 28 juni kunnen GroenLinks-leden op bezoek bij een raadsvergadering. We zijn dan ‘Gast van de Raad’. We maken een raadsvergadering mee en worden door enkele GroenLinks raadsleden en medewerkers van de Griffie bijgepraat over de agenda van die avond. Het

begint om 18.00 uur met een inleiding en een brood-maaltijd. Om 19.00 uur beginnen de voorbereidende overleggen (De Rondes) en om 21.30 uur Het Besluit, de vergadering waarin besluiten worden genomen. Heb je hier belangstelling voor? Mail dan je naam en contact-gegevens naar jorienvanmaanen@telfort.nl.

We hopen je bij een van de activiteiten te zien.

Namens het bestuur,

Annemiek de Crom
Voorzitter GroenLinks Amersfoort

GROENLINKS OF LINKSGROEN?

De redactie van het magazine peilt de mening van leden van de afdeling. U kunt als lid zomaar een telefoontje krijgen van de redactie met een korte vraag. Heeft u wel eens nagedacht over de volgende vraag? De korte vraag die wij hebben voorgelegd aan vijf wil-lekeurig gekozen leden van GroenLinks in Amersfoort luidde: Bent u vooral GroenLinks, of juist LinksGroen?

Zoals te verwachten, wilde niet iedereen kiezen. Jeroen van de Koppel zei hierover: ‘Ik ga er niet tussen kiezen. Voor mij zijn beide aspecten echt even belangrijk. Zelf ben ik werkzaam op terrein van duurzaamheid. Maar juist daardoor zie ik het belang om voor politiek te kiezen die een rechtvaardige samenleving nastreeft, die is gericht op een goede toekomst, ook voor onze kinderen. Ik waardeer de rechtvaardige, maar vrijzinnige koers, die GroenLinks vaart, waarbinnen ook voldoende aandacht is voor eigen verantwoordelijkheid. Voor Neder-land en de wereld zijn Groen en Links even belangrijk.’

Ook Carla Anziou vindt beide aspecten even belangrijk. Vanuit haar werk is Groen belangrijk, omdat ze milieu-deskundige is. Toch zou ze zich bij een puur liberale groene partij minder thuisvoelen, omdat voor haar per-soonlijk ook zaken als vrouwenrechten en een sociale politiek heel belangrijk zijn. En voor die politieke keuze kan ze dus ook goed terecht bij GroenLinks. Wat opvalt is dat GroenLinks leden graag aan de toe-komst denken, en daarbij ook nog eerlijk willen delen.

VAN ZEEPKISTJES NAAR SOCIALE MEDIA

Ik denk dus ik twitter. Bepaalde uitspraken kunnen de mens voorgoed bijblijven. Een hiervan is; Cogito ergo sum, oftewel ik denk, dus ik ben van René Descartes.

Ons brein kent over het algemeen weinig beperkingen om te denken en te ervaren. Wat wij naar buiten bren-gen lijkt weloverwogen. Door de komst van de sociale media, zoals hyves, facebook en twitter lijkt hierbinnen een verschuiving plaats te vinden. Een politicus hoeft niet meer op een zeepkistje op het stadsplein te klim-men om zijn statements kenbaar te maken. In luttele seconden bereikt hij met behulp van deze media een groot publiek.

Hoe weloverwogen komen deze uitspraken vandaag de dag nog over? Kennen zij nog diepgang of lijken politici zich meer en meer te bedienen van populaire one-liners? Is het nuttig om via twitter te lezen tot hoe laat een politicus heeft vergaderd en of hij de vergadering interessant vond?

Ria Markvoort zegt daarover dat het politieke Linkse standpunt en het Groene standpunt daarom alle twee belangrijk zijn. Zij is actief in duurzaamheidsprojecten: ‘Het denken aan de toekomst en de lange termijn sluit eerder aan bij een linkse politiek, dan bij een rechtse politiek.’

Dat laatste vindt ook Paul Feitz, maar hij komt op een an-dere manier tot deze conclusie. Hij heeft een duidelijke voorkeur voor Links op de eerste plaats. Zijn stelling hierbij luidt: ‘Een progressieve , sociale samenleving leidt vanzelf tot een Groene samenleving, maar anders-om is dat niet automatisch het geval. Groen leidt niet vanzelf tot een sociaal rechtvaardige maatschappij.’ Om die gedachte goed te laten doordringen, zullen we hem nog eens een paar keer herkauwen.

Voor wie dat herkauwen niet hoeft, is Chris Pronk. Voor hem is Groen zeker niet het belangrijkste, Links staat voorop: ‘Het is mooi meegenomen dat er aandacht is voor Groen, maar wat voor mij doorslaggevend is bij GroenLinks, is dat het uitgesproken idealisme en pro-gressieve denken de boventoon voeren in de partij.’ Met deze stimulerende uitspraken op de korte vraag, gaan we met een gerust hart de toekomst tegemoet.

Margriet de Kruif

Als leek op het gebied van deze sociale media ben ik als 27 jarige in de wereld van twitter gedoken en op zoek gegaan naar statements van Amersfoortse GroenLinks politici. De statements waarnaar ik zocht heb ik niet kunnen vinden, echter een politicus kan via dit medium wel laten weten waar hij zich bevindt.

Dus beste politici van GroenLinks Amersfoort, ik zou u allen willen oproepen om vooral te twitteren waar en wanneer u op het zeepkistje klimt. Zo kunt u uw state-ments de diepgang geven welke zij verdienen en deze kenbaar blijven maken aan uw groot genodigd publiek.

Linda van der Voort

AAN DE KEUKENTAFEL BIJ HISKE LAND

WE MOETEN ONS TE WEER STELLEN TEGEN RUPJES NOOITGENOEG

Hiske Land
Fractievoorzitter van GroenLinks Amersfoort
Portefeuille: cultuur, publieke dienstverlening, economie, werk & inkomen.

Ze heeft het razend druk, maar maakt toch tijd vrij om ons woord te staan aan de keukentafel. Ze maakt een ontspannen indruk ook al gaat de telefoon regelmatig omdat (een collega-fractievoorzitter?) haar dringend wil spreken. Hiske: 'Ik ben niet zo'n stresstype hoor! Dat komt omdat ik vrij realistisch ben en in het hier en nu opereer.'

Komt ze nog wel eens toe aan het lezen van een boek ?
'Ja hoor, ik ben een veellezer.' Er passeert een aantal titels de revue. Op tafel ligt nog - relevant voor GroenLinks - Groene Herfst, een halve eeuw milieu van Egbert van Tellegen.

Vandaag stond in de krant het In memoriam van Max van der Stoel: **'Voor elke politicus is het de kunst praktisch te zijn zonder zijn idealen te verliezen. Hij was doordrongen van het besef dat van onderdrukking niets goeds kan komen en hield met verschillende partijen rekening.'**

We herkennen deze opstelling in hoe Hiske Land praat over politiek bedrijven. Het is van een hoog idealistisch, realistisch gehalte maar dan wel op z'n 'GroenLinks', de partij waarvan ze pas lid werd nadat Sylvia Kesler haar voor de tweede keer vroeg om zich te kandideren. Ze stond als tweede op de lijst maar toen de lijsttrekker Sebastiaan van 't Erve wethouder werd, moest ze al snel 'in het diepe'.

Hoe bevalt het haar na een jaar in de Amersfoortse politieke arena?

'Het fractiewerk, en vooral als fractievoorzitter, is rekening houden met diverse belangen. Het is echt schaken op vijf - zes borden tegelijk: je hebt te maken met het college, de eigen wethouder, de fracties, de afdeling, de GroenLinks-stemmers, mensen en organisaties in de stad, en dan ook nog de partners regionaal, provinciaal en landelijk met alle specialismen die daar nog bij komen kijken. Maar het is daardoor ook fascinerend.'

Ze komt, zoals veel GroenLinkers, voort uit een actiegroep. Dat was Basis is Boos die in 2005 ijverde voor betere huisvesting van scholen, omdat zij de afstand van lokaal naar hoofdvestiging te groot vonden. Een actie waarbij de groep toenmalig GroenLinks wethouder Gerda Eerdmans tegenover zich vond. Actiegroep en wethouder zijn er uiteindelijk goed uitgekomen.

Hiske: 'Ja, ik sta nog achter ons standpunt van destijds, hoewel ik in mijn huidige positie ook zie welke rol een ieder in het politiek proces te spelen heeft. De actiegroep besloot dat ieder lid, vanuit de eigen politieke voorkeur, contact zou zoeken met een fractie, zo kwam ik bij de fractie van GroenLinks op bezoek. Dat was een heel geestig gesprek - heb ik goede herinneringen aan. Wij zagen ook de spagaat van de fractie: wij hadden een punt, maar wel tegenover hun eigen wethouder. Nu snap ik beter hoe de stadsbestuurders aan een coalitieakkoord gebonden zijn. Ik heb uit die tijd onthouden hoe belangrijk het is om vragen van burgers serieus te nemen en ook hoe vervelend is het als je geen reactie krijgt. Daar probeer ik nu heel alert op te zijn.'

Contact met de achterban vindt Hiske erg belangrijk en ze spreekt haar waardering uit over hoe Sieta Koet, de nieuwkomer in de fractie dat doet. Alle fractieleden woekeren met tijd, maar proberen toch vanuit de eigen portefeuille contacten te onderhouden met maatschappelijke organisaties, aanwezig te zijn in de wijken en bij evenementen. 'We vinden dat het niet een populistische aanpak moet zijn, maar bij moet dragen aan de doelen die GroenLinks zich op langere termijn heeft gesteld.'

IN ONZE FRACTIE WORDT VEEL GELACHEN EN DAAR ZIJN ANDEREN JALOERS OP

Wat ben jij voor fractievoorzitter ?

'Ik zie mezelf als primus inter pares (de eerste ondergelijken), probeer mijn best te doen om tot gezamenlijke conclusies te komen, maar hak ook knopen door als dat nodig is'.

Hoe is het voor een vrouw om fractievoorzitter te zijn ?

'Dat maakt wat mij betreft niet uit, hoewel het voor de diversiteit in de fractie wel prettig is dat we er nu naast Anja als buitengewoon raadslid, er nu nog een vrouw bijhebben. Het was wel een beetje een herenclub. Overigens niets dan lof voor 'onze' mannen. Er wordt in onze

fractie heel wat afgelachen, daar zijn mensen uit andere fracties wel eens jaloers op. Buiten de fractie had ik er in het begin wel last van – bijvoorbeeld in het fractievoorzitteroverleg. Als nieuwkomer en enige vrouw was dat onwennig.’

We spreken over het belang van diversiteitsbeleid, cultuur- en stijlverschillen en de omgangsvormen nog los van de machtsfactor. Zelfs Neelie Kroes, eens fervent tegenstander van quoterings, stelt in de laatste fase van haar loopbaan uiteindelijk vast dat er aan de top sprake is van een ‘glazen plafond en een herencultuur’.

Hiske: ‘Dat klopt, ik ben wel eens in een commissie gaan zitten omdat ik vond dat er per se een vrouw in moest, die zijn er gewoon te weinig.’

Wat heb je het afgelopen jaar geleerd in het politieke bedrijf ?

‘Dat het toch heel erg gaat om het interpersoonlijk contact, de verhoudingen tussen mensen. Je kunt van een politieke tegenpool bijvoorbeeld zijn gevoel voor humor waarderen. Het gaat ook voor een deel om wat je elkaar ‘gunt’. Met goede verhoudingen krijg je zaken eerder voor elkaar.’

We spreken over het boek van Mei Li Vos Politiek voor de leek, dat deze ervaring letterlijk bevestigt: “Kamerleden van verschillende politieke kleur kunnen het goed met elkaar vinden omdat het uiteindelijk collega’s zijn die hetzelfde werk doen.” Hiske: ‘We mogen blij zijn dat mensen, zeker in deze tijd, bereid zijn om zich als volksvertegenwoordiger te kandideren. Je weet echt niet waar je aan begint en ook niet of je er geschikt voor bent, dat moet pas in de praktijk blijken. En ik heb ook van die momenten waarop ik denk: ben ik hier wel geschikt voor? Maar het is ongelooflijk boeiend.

Ik heb veel geleerd van de coalitiebesprekingen en me razendsnel in moeten werken in de mores, regels én de formuliertjes.... En dan ook nog met alle adviezen ‘dat je vooral jezelf moet blijven’. Maar wie ben je in zo’n nieuwe omgeving? Tja, en wat is nu precies het verschil tussen een motie en een amendement? Er komt veel op je af, als nieuw raadslid.’

Hoe zie jij de link met de landelijke politiek ?

‘Eerst leken het twee verschillende werelden maar gaandeweg zie ik verbanden, ondermeer door de landelijke contacten die er ontstaan. Regelmatig ga ik op zoek naar landelijke standpunten als ikpunten voor het plaatselijk beleid, of benader de Tweede Kamerfractie met vragen zoals de chloortreinen die weer door Amersfoort reden.’

Waar sta jij op de schaal van Groen naar Links ?

‘Ik vind dat een oneigenlijke tegenstelling. Die twee begrippen zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden.

BETROKKENHEID IS HET SLEUTELWOORD

Zorg voor de planeet, het milieu en sociaal economisch beleid horen bij elkaar. Leidende motieven zijn welzijn en rechtvaardigheid; in de bres springen voor (leef)milieu en mensen die in een zwakke positie zitten. In dat licht vind ik dat we ons te weer moeten stellen tegen de ‘rupsje nooit genoeg’ mentaliteit. Oriëntatie op die samenhang is mij met de paplepel ingegoten.

Betrokkenheid is voor mij het sleutelwoord. Mijn vader was chemicus en sprak in de jaren zestig al zijn zorgen over het milieu uit. Bezuinigen en besparen zijn ingewikkelde boodschappen waarbij ieder zijn eigen verantwoordelijkheid moet nemen. Ik ben niet zo van de strenge maatregelen, het dogma, meer van het laten nadenken over de consequenties van je eigen gedrag. Is wat goed is voor de mensen ook goed voor de natuur? Informeren is enorm belangrijk, maar liever niet met het wijsvingertje.’

Waar ben je tevreden over?

Steeds als we vragen waar haar liefde en inzet naar uitgaat, wat haar thema’s zijn komt het onderwijs ter sprake. Daarom is ze zo tevreden dat de GroenLinksfractie met D66 het initiatief nam voor een bijeenkomst met specialisten over wat en op gemeentelijk niveau gedaan kan worden over de spreiding van zwarte- en witte scholen (minder segregatie, vaker van kansarm naar kansrijk) voor alle kinderen bij de start van hun leerweg te vergroten.

Hiske houdt een pleidooi voor onderwijs, niet alleen voor de individuele kansen die goede scholing biedt voor sociaal-culturele ontplooiing, arbeidsmarktperspectieven kansen etc., maar ook voor het collectieve doel: beter opgeleide mensen zijn weerbaarder tegen manipulatie en onderdrukking. Ze kunnen zelf keuzes maken op basis van kennis in plaats van op onderbuikgevoel. Dat geldt overall. Ze benadrukt het belang van goede voorbeelden, stimulans, contact met andere milieus en culturen in je directe leefomgeving.

Hiske: ‘Die bevlogen leerkrachten zijn zo belangrijk - waar je als volwassene nog van weet hoe ze heten en wat ze zeiden omdat ze je het gevoel gaven dat je er toe deed...dat dingen bereikbaar zijn. Die idealistische leraren zijn er nog wel, je vind ze vooral in het VMBO, maar het wordt ze niet altijd gemakkelijk gemaakt binnen het huidige onderwijsbestel.’

Ze weet er alles van hoe het met achterstanden in verschillende generaties kan gaan: haar grootouders waren analfabeet, haar vader was door toedoen van zo’n idealistische leraar de eerste uit het eenvoudige Fries milieu via de HBS door te stromen naar de universiteit en chemicus werd. In dat milieu kreeg zij de sociaal democratische

HISKE LAND, EEN KORT CV

Geboren (1956) in Friesland. Studeerde geschiedenis en archeologie in Leiden en Amsterdam. Ze werkte al tijdens haar studie als zelfstandig tentoonstellingbedrijf(je). Daarna 16 jaar bij (nu) Landschap Erfgoed Utrecht, voor advisering en ondersteuning van de erfgoedinstellingen op het gebied van publiek en cultuureducatie. Vijf jaar geleden begon ze als zelfstandig adviseur op terrein van cultuur en educatie. Zo werkte ze mee aan methode cultuureducatie voor het basisonderwijs en maakte een reizende tentoonstelling over de Tweede Wereldoorlog die in zeven steden gestaan heeft. Nu is ze vooral bezig met herprofilering van gemeentelijke musea en het begeleiden van studenten bij hun afstuderen aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten. Hiske heeft een man en drie kinderen. Ze heeft een ononderbroken loopbaan mede dankzij een goede verdeling in de zorgtaken van beide partners.

boodschap mee hoe leefomgeving en milieu er toe doen in de brede zin van het woord. Ze noemt zich wat dat betreft de derdegeneratie..

Hoe denk jij over de koers van GroenLinks naar de toekomst, bijvoorbeeld over de pensioengerechtigde leeftijd?

‘In historisch en toekomstig perspectief gezien ben ik het eens met de links liberale koers van Femke Halsema. Vroeger werden mensen gemiddeld 69 jaar, nu dik 80, terwijl de pensioenleeftijd op 65 is blijven staan. Dat is niet nodig, en kan ook niet meer gefinancierd worden. Wel vind ik dat we rekening moeten houden met een lang arbeidsverleden, of fysiek en geestelijk belastende beroepen, dus geen eensluidende oplossing van doorwerken. Zelf behoor ik tot die doorwerkgeneratie, mensen die laat begonnen zijn. Ik zie er niet tegenop om door te werken tot mijn 68e.’

Is GroenLinks elitair en is dat erg ?

‘Nee, niet echt, en bovendien: wat is elitair? Als dat de nuance zoeken betekent, ben ik daar alleen maar voor. Als kleine ‘elitaire’ partij kunnen we ingewikkelde vragen blijven stellen aan de regering. Maar GroenLinks moet zeker niet schuwen om deel te nemen aan een regering, want kritische vragen vanaf de zijlijn blijven stellen zonder verantwoordelijkheid te nemen is ook geen optie. Je zult coalities moeten vormen, dat zie je ook in de plaatselijke politiek.’

Met wie had je gedacht ?

‘Per onderwerp zie je andere coalities. Op sommige onderwerpen zou het goed kunnen met VVD en D66 (‘VVD-light’), soms juist met de PvdA en Christen Unie. En dat maakt dat ik vind dat GroenLinks zijn eigen positie heeft in het politieke veld. Juist tussen de SP en GroenLinks zie ik de grootste verschillen op het terrein van milieu- en sociaaleconomisch beleid.

Ik kreeg onlangs nog als verwijt uit die hoek: “Dat had Marcus Bakker nooit zo gedaan“, dat zegt al genoeg. Dat is een appèl doen op oude bloedgroepen die niet meer bestaan.

Ik zie wel een glijdende schaal naar een libertijnse stroming waar ik ook niet altijd blij mee ben. Wat dat betreft sta ik dicht bij de PvdA dan D66. Mijn zoon, actief bij de GroenLinkse jongeren vindt dat ook daar, binnen DWARS, de individualisering en vermarkting doorslaat. Zoon is radicaler als ik en houdt me scherp. Nu ja, er is nog hoop zullen we maar zeggen.....’

Terwijl ze naar haar mobieltje rent roepen we haar na dat we tevreden zijn met zo’n fractievoorzitter. Wie zou ze aan de lijn hebbeniemand met humor ?

Ans van Dijk
Margriet de Kruij.

100 WOORDEN: EERSTE KAMER VERKIEZINGEN

‘Officieel heeft het kabinet geen meerderheid in de Eerste kamer, officieus wel door steun van de SGP. Het kabinet is nu afhankelijk van een partij die zich niet kan vinden in belangrijke verworvenheden zoals het homohuwelijk, de positie van vrouwen en afspraken rondom euthanasie. Tegengas is nodig, mede door GroenLinks.’

Annemiek de Crom, Voorzitter GroenLinks Amersfoort

‘De Eerste Kamer is opeens een zwaar politiek orgaan geworden. Niet de bedoeling, en haaks op de gedachte achter indirecte verkiezingen. Het gemarchandeer met stemmen en VVD’ers die opeens iedere liberale gedachte loslaten en de SGP steunen is buitengewoon pijnlijk. Niet echt acties waarmee het aanzien van de politiek groeit.’

Hiske Land, Fractievoorzitter

VAN DE STRAAT NAAR DE STAAT?

HENK BOUWMEESTER

Onder redactie van Paul Lucardie en Gerrit Voerman is eind vorig jaar een zeer lezenswaardige studie over twintig jaar GroenLinks verschenen: Van de straat naar de staat? Inderdaad, met een vraagteken. Die verschuiving staat in het boek centraal, beloven de redacteurs in de inleiding. Waar de oppositie aanvankelijk de natuurlijke plaats was voor GroenLinks, zijn we nu rijp voor het bestuur, suggereert de titel.

Toenaderingsdans

Het boek begint met een kijkje achter de schermen van het partijgekrakeel ten tijde van de toenaderingsdans van PPR, PSP, CPN en EVP in de jaren 80. Vier partijen met scherpe standpunten over milieukwesties, pacifisme, basisinkomen, arbeiderszelfbestuur en directe democratie. Aanhangers van alle partijen troffen elkaar al regelmatig op straat: bij tientallen demonstraties tegen apartheid, voor emancipatie, tegen kerncentrales, voor mensenrechten en tegen neutronenbommen. Gemeenteraadsfracties werkten al nauw met elkaar samen. Uiteindelijk besloten de vier partijen in mei 1989 onder de naam Groen Links (met spatie) met een gezamenlijke lijst aan de Tweede Kamerverkiezingen mee te doen. Op 24 november 1990 werd de bijbehorende partijorganisatie opgericht (GroenLinks, zonder spatie). Nog een jaar later hieven de moederpartijen zich opmerkelijk geruisloos op. De partijen waren stuk voor stuk te klein geworden om zelfstandig door te gaan. Het duurde echter nog jaren voor er sprake was van eenheid, zo laat het boek zien. Er was gedoe over het lijsttrekkerschap, over de volgorde van bloedgroepen op de kandidatenlijsten en over partijstandpunten. Pas onder het leiderschap van Paul Rosenmöller ontstond er eenheid.

Humor

De redacteurs en hun auteurs zijn er in geslaagd een lezenswaardig boek te schrijven met veel feiten en gebeurtenissen, veel keuzemomenten, de twisten en veel verbanden daartussen. Het is jammer dat het boek gespeend is van ieder sprankje humor. Terwijl ik lees, denk ik terug aan de partijavondjes bij de PSP in Rotterdam. Een benauwd zaaltje, iedereen rookt er lustig op los, dertig aanwezigen. Een man, misschien iets ouder dan ik, dus eigenlijk een jongeman, met een iets te grote tas aan zijn iets te smalle linkerschouder, kwam altijd op het nippertje een beetje bezweet aan tafel. Met een afgekloven potloodje maakte hij ijverig aantekeningen. Hij droeg een bril en als iets hem niet zinde, loerde hij als een havik over de rand van z'n bril. Misschien op zoek

naar een kwetsbare plek in zijn oppositie? Strelend door zijn vlassige baard kwam er na een tijdje een lang en onbegrijpelijk exposé over partijbeginselen, doorspekt met socialistisch jargon. Ik begreep er geen zak van, maar ik kreeg ook niet de indruk dat het erg belangrijk was. Jammer dat dergelijke gebeurtenissen niet in het boek zijn opgetekend.

Godswonder

Met dit soort apparatsjiks in gedachten is het een godswonder, dat het is gelukt om van vier partijen, één te maken. Met de wetenschap van nu, is een andere oplossing moeilijk denkbaar, maar in de jaren 80 was dat beslist niet vanzelfsprekend. Heel wat mensen zijn in die tijd gefrustreerd afgehaakt. Het is ook opmerkelijk dat het aantal zetels in de Tweede Kamer van de vier partijen casu quo GroenLinks al meer dan veertig jaar nagenoeg constant is: globaal 6 tot 10 zetels, met een uitschieter in 1972 (16) en een dieptepunt in 1986 (3). Dat is kennelijk de omvang van onze electorale visvijver.

Kwaliteitsoppositie

Met de fusie is de vijl gehaald over veel scherpe kanten van de beginselen van vooral PSP en CPN en in mindere mate PPR. De EVP was op sterven na dood en had weinig in te brengen. Met de vijl, werd het nieuwbakken GroenLinks automatisch minder uitgesproken links dan haar voorgangers. Met zijn 'kwaliteitsoppositie' en met een door het CPB doorgerekend programma, maakte Rosenmöller GroenLinks tot aardige lui waar best mee te praten valt. Wim Kok had tegen Kofi Annan eens opgemerkt: 'Paul keeps us sharp'. Rosenmöller kwalificeerde het als een erkenning, want eerder had Kok GroenLinks nog 'extreemlinks' genoemd. Maar het is natuurlijk ook nogal badinerend. Veel mensen vinden GroenLinks sympathiek, maar slechts een kwart van hen drukt die sympathie uit in een stem. Bij andere partijen ligt de sympathie-stemverhouding gauw op 50 procent. Als het erop aankomt, kiezen potentiële GroenLinks-stemmers strategisch voor een andere partij, analyseren Lucardie en Voerman. In 1998 en 1999 stond GroenLinks in de peilingen op vijftien zetels. Wat er was gebeurd als de Fortuyn-revolte er niet tussen was gekomen, weet niemand. 'De kogel kwam van links', heette het.

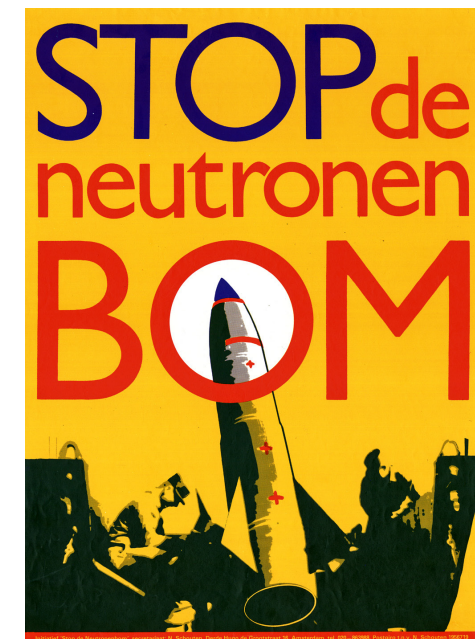
Linksboven

Ik moet opeens denken aan een keer dat ik naar een demonstratie tegen kruisraketten ging. Op het Weena waar de bussen vertrokken die onze afdeling had gehuurd

(iedere afdeling kwam met busladingen vol) ontmoette ik een vrouw (meisje) met een button op. Dat is niet bijzonder, want iedereen droeg minstens tien buttons. Alleen deze dame droeg een PPR-button met de pijl naar rechtsonder. Ik maakte daar een grap over en zei dat die button naar linksboven moest wijzen. We belandden in de demonstratie aan de kop van de stoet achter een groot spandoek. De volgende dag stonden we met een foto op de voorpagina van de CPN-krant De Waarheid. Dat was het begin van een romance die nog een half jaar heeft geduurd. Ook dat soort wetenswaardigheden staan niet in het boek van Lucardie en Voerman. Ik lees wel dat van de GroenLinks-kiezers in 1989 in de 'afgelopen periode' 77 procent zegt te hebben gedemonstreerd. Dat percentage zakt in de loop der jaren gestaag naar 10 procent in 2010. Inderdaad. Dat mis ik wel eens. Vroeger ging je tegen onrechtvaardigheid, milieuvervuiling of kernwapens de straat op. Nu moet je boodschappen doen, de tuin wieden of bij je schoonouders op visite. De solidariteit met 182 asielzoekende, hongerstakingende Marokkanen in kerkgebouw De Duif in Amsterdam in 1976 was een happening waar duizenden mensen mee bezig waren. Nu lees je er hooguit een stukje over op pagina 16 van je tabloid-NRC. Eens in de paar jaar ga je naar de stembus. De politiek is een bedrijf geworden.

Vrijzinnig links

In de verkiezingen na Fortuyn verloor GroenLinks slecht één zetel. Dat viel mee. Maar de onderhuidse schade was groot en regeringsdeelname was verder weg dan ooit. Onder Femke Halsema kreeg de partij weer nieuw zelfvertrouwen. Halsema flirtte nog openlijker dan haar voorganger met de macht en typeerde GroenLinks als 'vrijzinnig links'. Een partij met idealen op zoek naar macht. Een partij die weet dat er een verschil is tussen gelijk hebben en gelijk krijgen. Na de val van

Balkenende-zoveel rammelde de macht onverwacht aan de deur. De partijtop wilde echter een sterkere onderhandelingspositie afwachten en liet de ChristenUnie voorgaan in de hoop op een mislukking. Dat bleek een misrekening. Een tweede kans kwam er niet want een tijdje later stonden PvdA, CDA en CU glunderend op het bordes bij de koningin.

Vergeten

De demonstraties tegen de kruisraketten in Amsterdam (1981) en Den Haag (1983) waren de grootste demonstraties ooit. En tevens de laatste. Ik vond het niet leuk meer. Met 40.000 mensen herrie maken in Kalkar of Dodewaard is romantisch. Je knokt ergens voor, het is nodig om een geluid te laten horen en je voelt je sterk. Maar als de demonstraties zo groot worden als die tegen de kruisraketten, vervalt de romantiek. Toen ik jaren later weer eens in Amsterdam was om te demonstreren, het was tegen de zoveelste Golfoorlog, waren we blij dat er een paar duizend mensen liepen. Van de straat naar de staat? Nee, volgens mij is GroenLinks de straat een beetje vergeten. De straat? Dat is toch iets van de SP?

Ambivalent

De flirt met de macht heeft mij altijd een ambivalent gevoel gegeven. Slechts één keer heeft een voorganger van GroenLinks in de regering mee mogen doen. Dat was na de verkiezingen van 1972. Den Uyl werd premier en de PPR mocht aanschuiven met twee ministers. Met alle respect: een bijrol. En dan te bedenken dat de vier GroenLinks-partijen toen bij elkaar zestien zetels hadden: één meer dan Paul Rosenmöller volgens de peilingen in zijn hoogtijdagen kreeg toebedeeld. Streven naar macht is lekker, maar hebben van macht is een ander verhaal. En als hebben van macht ten koste gaat van parlementaire kracht, gaat die uitdrukking van kind en badwater op. Ik hoor PPR-voorman Leo Jansen nog uitleggen na een demonstratie tegen de aanleg van de snelweg door landgoed Amelisweerd: 'Deze snelweg hou je niet tegen, daarvoor heb je niet de macht. Maar door te demonstrenen wordt de aanleg van een volgende snelweg door een volgend landgoed moeilijker. Dat is je kracht.'

Verschuiving

GroenLinks heeft haar ideologische veren nooit afgeschud, concludeer ik uit het boek van Lucardie en Voerman. Gelukkig maar. Er zijn verschillen in strategie te constateren, maar niet in principes. Er is een minieme verschuiving naar rechts, maar dat geldt voor alle politieke partijen, dus dan is het logisch dat Groenlinks in het spectrum opschuift. Bovendien is het onderscheid tussen rechts en links nu minder pregnant dan twintig jaar geleden. GroenLinks zoekt de macht, maar beginselen als internationale solidariteit, gelijke kansen en milieubescherming staan nog altijd als een paal boven water. Dat geeft de burger moed.

Lessen

In het laatste hoofdstuk van hun boek gaan Lucardie en Voerman in op de toekomst van GroenLinks. Daar gaan ze wat mij betreft per definitie nat. Want als er iets uit de afgelopen twintig jaar naar voren komt, is het dat je over de toekomst geen zinnig woord kunt zeggen. Lessen uit het verleden kun je wel trekken. Eén les is: blijf geloven in je principes. Je kunt wat waaien naar links en wat waaien naar rechts, maar wees duidelijk waar je staat. Gedoe en onduidelijkheid gaan ten koste van geloofwaardigheid en electoraal succes. Een andere les is: waar macht het doel wordt, gaat kracht verloren. De optelsom van deze twee lessen is een electoraat van zes tot tien zetels. Als

ACHTER DE SCHERMEN

Lintjes knippen, borrelen en met je kop in de krant komen. Dat zijn niet de belangrijkste werkzaamheden van een wethouder, al denken sommigen mensen van wel. Veel van mijn werk als wethouder is niet direct zichtbaar voor iedereen. Dat geeft niet, maar het is wel leuk om een keer met een voorbeeld te laten zien hoe het wel werkt. In oktober 2010 was ik bij een bijeenkomst van de International Lesbian and Gay Association in de Ridderzaal in Den Haag. Nederland laat natuurlijk graag aan andere landen zien wat er bij ons gebeurt aan gelijke rechten en emancipatie van homoseksueliteit.

De koploperovereenkomst met achttien gemeenten, waaronder Amersfoort, is daar ook een onderdeel van. De koplopers bevorderen in hun eigen gemeente de sociale acceptatie van homoseksueliteit. Bij een kopje koffie heb ik die avond aan het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen laten weten dat ik graag een nieuwe koploperovereenkomst zou willen sluiten. De maanden daarna ben ik gaan praten met de andere koplopergemeenten of zij ook door willen op de ingeslagen weg. Uiteindelijk stonden er onder mijn brief aan de Minister achttien handtekeningen van alle betrokken wethouders. Het was een oproep om bij de emancipatie van homoseksueliteit gebruik te blijven maken van de kennis en ervaring die de koplopergemeenten hebben.

Emancipatie is niet abstract maar heel tastbaar. Als je je niets kan voorstellen van de persoonlijke worsteling die sommige mensen doormaken, lees dan eens de blog van Monique Samuel op www.moniquesamuel.nl. Die worsteling laat zien hoe belangrijk en hoe groots het is dat in april van dit jaar haar middelbare school in Amersfoort ruimte bood aan de theatervoorstelling ‘Homo naast God’. Dat is emancipatie in het leven van alledag.

Daarom was ik heel blij dat de Minister in april in haar emancipatiebrief aan de Tweede Kamer schreef dat zij

je het binnen die marges goed doet, ben je een sympathieke partij waar best mee valt te praten. Daarmee kun je knokken voor wat kwetsbaar is. Of je daarmee goed bent voor regeringsdeelname, is wat mij betreft ondergeschikt.

Paul Lucardie en Gerrit Voerman (red.), Van de staat naar de straat? GroenLinks 1990-2010, Boom, Amsterdam, 2001, ISBN 978 94 6105 360 2.

graag in gaat op het aanbod om de samenwerking met gemeenten door te zetten en dat ze daar ook geld voor over heeft. Als kers op de taart kwam daar nog bij dat tijdens de uitreiking van Jos Brinkprijs, Henk Krol, de hoofdredacteur van de Gay Krant, mij aansprak om met concrete voorbeelden van de koplopergemeenten te laten zien wat gemeenten doen.

Wat begon met een idee bij een kopje koffie in oktober eindigt op 6 juni met het tekenen van de nieuwe samenwerkingsovereenkomst en de kans om de persoonlijke verhalen uit de gemeenten aan een groter publiek te kunnen vertellen. Ik vind dat een geweldig resultaat, zonder dat er ook maar één lintje, borrel of persfoto aan te pas is gekomen.

Sebastiaan van ‘t Erve
Wethouder GroenLinks Amersfoort

ALV AGENDA

De ALV vindt plaats in De Observant op woensdagavond 15 juni. Inloop 19.30 uur en start om 20.00 uur. “De vergaderstukken worden aan het begin van de ALV uitgedeeld en kunnen al eerder worden opgevraagd via een mail naar bestuur@groenlinksamersfoort.nl”

Concept agenda.

1. Opening
2. Mededelingen
3. Verslag ALV 7 januari 2011
4. Aanstellen nieuw bestuurslid, Vincent Roke.
5. Korte terugblik verkiezingen 2 maart 2011
6. Jaarrekening 2010
7. Kascommissie 2011
8. Nieuws bestuur,

(een nieuw Magazine en toelichting daarop activiteiten 2011, waaronder gast van de Raad op 28 juni)
9. Nieuws fractie, de bezuinigingen en hoe GroenLinks daarmee omgaat
10. Bas Nugteren, discussie over college-akkoord provincie Utrecht
11. Rondvraag
12. Sluiting

En natuurlijk een feestelijke afsluiting van het politieke jaar 2010/2011.

COLOFON

Redactie

Ans van Dijk (hoofdred.), Margriet de Kruif (eindred.), Jorien van Maanen, Jeanette van der Meij, Linda van der Voort

Vormgeving

Jeanette van der Meij

Fotografie

Jeanette van der Meij
www.metandereogen.nl

Uitgave

GroenLinks Amersfoort Magazine
Stadhuisplein 1
3811 LM Amersfoort
magazine@groenlinksamersfoort.nl

Aan dit nummer hebben meegewerkt:

Henk Bouwmeester
Sebastiaan van ‘t Erve
Hiske Land
Annemiek de Crom

(foto pag. 4: Ans van Dijk)

DE ACHTERKANT

Krijgen we dan toch nog een linkse lente ?

“Ik ben er van overtuigd dat onze samenleving wel degelijk een perspectief van vooruitgang heeft: van duurzame welvaart, eerlijke economische verhoudingen, sociale rechtvaardigheid en groter welzijn. Net zo zeker ben ik ervan dat de grauwsluier van onzekerheid en ontevredenheid die over de Nederlandse samenleving hangt, kan worden gelicht ten gunste van gezamenlijke zin in de toekomst. “

Femke Halsema

uit: “Geluk”, voorbij de hyperconsumptie, haast en hufterigheid. Blz117

IN HET VOLGENDE NUMMER O.A.:

WAAR ZIJN ZE GEBLEVEN? * AAN TAFEL BIJ * ACHTER DE SCHERMEN * AGENDA